

mig, at den er ordentligt fagligt funderet, så vi får præcis det kendskab, som vi gerne vil have til området.

Jeg er hverken mopset eller sur, eller hvad ved jeg, som fru Lone Dybkjær var inde på. Jeg undrer mig måske nærmest lidt over behovet for at fremsætte en vedtagelse med de elementer, for i virkeligheden er jeg enig med fru Lone Dybkjær i, at det er nogle mindre nuancer, der gør sig gældende. Det er fint nok at få en debat om, hvad det præcise indhold skal være, men det er jo partiernes valg, at der skal være to forslag til vedtagelse.

Kl. 18.05

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Ja, men der skal jo to til at danse tango, ikke sandt? Vi har fremsat vores forslag, og vi har prøvet at forhandle, men det, man ville fra regeringspartierne side, var altså at fremsætte et efter vores opfattelse temmelig intetsigende forslag til vedtagelse. Vi synes, at vi trods alt har præciseret et par ting mere, og jeg synes, man godt kunne have forhandlet sig frem til en løsning. Det lykkedes altså ikke, men det behøver jo ikke kun være oppositionens skyld.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg tror, det sidste var en kommentar til nogle forhandlinger, som jeg ikke har deltaget i.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til socialministeren og går over til justitsministeren. Værsgo.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil også sige tak for en debat, som jeg på rigtig mange måder synes har været god. Man kan sige, at der både kan være en positiv og også en måske lidt mere negativ opsummering af debatten i dag, og jeg vil tage det sidste først og slutte af med alt det gode.

Jeg synes egentlig, det har været lidt sørgeligt ved debatten i dag, at dele af oppositionen har været mere optaget af, at vi skal tale os væk fra hinanden frem for at samles om at være med til at løse problemet. Bare for at komme med et eksempel på det er der jo i første linje i det alternative vedtagelsesforslag, som dele af oppositionen har fremsat, en formulering om, at man konstaterer, at den samlede indsats har været mangelfuld.

Når man så spørger ordførerne, synger de hver sin melodi – og det er jo sådan set det, der kendetegner oppositionen på nuværende tidspunkt: Man er enig om at kritisere regeringen, men når der bliver spurgt, hvad det er, man er utilfreds med, har hver fugl sin egen sang at synge. Der har ikke været noget samlet bud på, hvad man synes der har været mangelfuldt. Det har været alt muligt, lige fra at kunderne skal kriminaliseres, til at politiet ikke har gjort det godt nok. Fru Lone Dybkjær, som jeg egentlig synes havde et næsten helt filosofisk indlæg, talte om, at verden som sådan ikke har gjort nok ved problemet, så der har været alle mulige bud.

Alle kan selvfølgelig gå på talerstolen, for det er jo sådan set vores opgave at sige, hvad vi mener. Men jeg synes, det har været meget kendetegnende, at man ikke har været særlig klar i mælet om, hvorfor man vil bevare håneretten og hele tiden kritisere noget frem for at se fremad og selv komme med aktive forslag til, hvad vi kan gøre ud over alt det, regeringen har sat i gang, og alle de gode ideer til at løfte indsatsen, vi har fået fra nogle af partierne.

Lad mig så komme videre til det mere positive. Jeg er utrolig glad for, at der er så stor opbakning her i Folketinget, ikke mindst til den del af indsatsen, som hører under mit ressortområde. Jeg har ikke hørt nogen kritisere de fremadrettede initiativer fra politiets side, og jeg synes heller ikke, der er grund til andet end at være meget tilfreds med den strategi, som Rigspolitichefen har fremlagt.

Det eneste, man måske kunne sige, er, at der under debatten er blevet stillet spørgsmål, som mest har været kendetegnet ved, at man er i gang med at sparke åbne døre ind. Her tænker jeg ikke mindst på de spørgsmål, der er blevet stillet om fokus på kunderne. Jeg tror, det var fru Pernille Vigsø Bagge, der var meget optaget af det, og også Det Radikale Venstre har været det. Jeg kan godt forstå, at man altid er mest optaget af de høringer, man selv har været med til. Men man kunne sådan set bare have taget politiets strategi, altså det, vi diskuterer her. Det fremgår af den sidste side:

Der skal ligeledes være grund til at fokusere på kunderne, f.eks. ved at skabe de nødvendige rammer og forudsætninger for, at disse anonymt kan anmelde tilfælde, hvor der er mistanke om rufferi og kvindehandel. Det særlige ved kvindehandel og rufferi er, at produktet prostitutionssydelsen markedsføres på et åbent marked, og at kundeforholdet ikke er kriminaliseret. Det